

wellicht niet meer dan tien minuten zou in beslag genomen hebben. Om de een of andere reden was er op de weg naar het hotel een omlegging, waardoor het verkeer in een Gordiaans kluwen terecht was gekomen. De broeiende hitte en het feit dat de airco van de taxi, die nochtans op volle kracht draaide, geen enkel effect oogstte, omdat de bestuurder het raam van de taxi liet openstaan, zodat de rook van de ketting sigaretten die hij tijdens de rit zijn longen in heeft gezogen het plezier van de passagiers niet zou bederven, maakten de beproeving alleen maar diabolischer. Was ik nu reeds in de hel terecht gekomen? Ik was nog niet eens in het midden van de weg van mijn leven.

Ik had voor de rit betaald. Bourgeois zou me straks zijn deel terugbetalen, had hij gezegd. De taxibestuurder bedankte ons, stak een nieuwe sigaret aan met de peuk van de vorige, veegde het zweet van zijn voorhoofd, stapte weer in en reed weg.

Het hotel waar we voor stonden, lag in een korte doodlopende straat die steil omhoogliep. Het was een oud, erg fraai ogend gebouw uit de achttiende eeuw. Op het bescheiden bordje met 'hotel' erop na, zou je niet hebben kunnen raden dat het een hotel was. Er was geen draaideur en ook de gebruikelijke deurwachter in een strakke bordeauxrode jas met schuinoplopende rij gouden knopen, gouden uniformstrepen en gouden opstaande kraag, en met op zijn keurig getrimde kruin een uniformpet in dezelfde bordeaux en gouden kleur die me altijd aan de pet van een treincontroleur doet denken, ontbraken. Niets van dat alles op de drempel van dit hotel. Een heel gewone huisdeur bracht je van de straat in een ruime lobby waarvan de vloer bedekt was met een onberispelijk visgraatparket. Het leek wel of het hotel aan de binnenkant groter was dan buiten.

De receptioniste, die volgens het naamplaatje op haar uniformjas Emilia heette, ongeveer mijn leeftijd moest hebben en de gelukkige bezitter was van twee pretoogjes, heette ons hartelijk welkom. Ze had halflang blond haar en een perfect rechte pony die haar wenkbrauwen volledig bedekte. We presenteerden onze identiteitspapieren en de reservatiedocumenten, waarop de receptioniste op het toetsenbord van haar computer begon te trommelen.

"U komt voor het congres?" vroeg ze.

"Jawel," zei Bourgeois zonder haar ook maar een ogenblik aan te kijken.

"Er zijn dit weekend heel wat gasten voor het congres, weet u, vandaar..." voegde de receptioniste eraan toe, alsof ze zich wou verontschuldigen voor haar voorbarige veronderstelling. "U blijft dus twee nachten?" Het was geen vraag, eerder een vaststelling. "Mijnheer Bourgeois, u hebt kamer 205; mijnheer Veerman, kamer 411."

Dat was alvast een meevaller; we zaten niet op dezelfde verdieping. De receptioniste overhandigde ons onze sleutels – geen plastieken *keycards* in dit hotel, of hoe die elektronische dingen ook heten die stilaan in zwang geraakten, maar oerdegelijke twintigste-eeuwse metalen sleutels – liet ons weten dat het ontbijt 's morgens tussen zeven en halftien kon gebruikt worden in de ontbijtzaal aan de linkerkant op het einde van de gang die ze met gestrekte hand aanwees, en voegde eraan toe dat we niet mochten aarzelen om met haar of haar collega's contact op te nemen, indien we welke vraag dan ook hadden.

Ik dankte receptioniste Emilia voor haar vriendelijke ontvangst. Ze glimlachte dankbaar terug. Bourgeois maakte, zonder dat hij haar ook maar één blik had gegund, aanstalten om naar zijn kamer te vertrekken. Ik wou koste wat het kost vermijden om met hem de lift te moeten nemen.

"Ga alvast," zei ik. "Ik moet nog even een korte stop maken." Ik had gemerkt dat de sanitaire voorzieningen zich aan de rechterkant op het einde van de gang bevonden, tegenover de ontbijtzaal.

"Goed idee. Ik moet ook," zei Bourgeois.

In de toiletten koos ik een hokje. Bourgeois nam genoeg met een urinoir. Ik hoorde hem zachtjes knorren terwijl hij waterde. Ik wachtte tot hij had doorgespoeld – zijn handen vergat hij te wassen – en het sanitair had verlaten. Stel dat hij in de lobby op me zou wachten. Als ik het lang genoeg trok, zou zijn geduld wel opgeraken en zou hij alleen de lift naar boven nemen. Ik zette me op de gesloten toiletpot en liet de tijd voorbijgaan. Waar was ik toch in verzeild geraakt, dacht ik.

Vijf minuten later liep ik terug de gang in. Geen spoor meer van Bourgeois. Op weg naar de lift pikte ik m'n koffer en boekentas op, die ik zolang aan de receptie had laten staan. Receptioniste Emilia glimlachte opnieuw

naar me. Ik lachte terug en zei 'dag'. Had ik een onverwachte bondgenoot in deze beproeving? Ik liep naar de lift, drukte op de knop, en enkele ogenblikken later ging de liftdeur open. Ik stapte in, vermeed het om naar mezelf te kijken in de spiegel die standaard in alle liften aanwezig blijkt te zijn – ik heb nooit geweten waarom – zelfs in dit hotel dat verder blijkbaar gespaard bleef van alle hotel-gerelateerde clichés, drukte op de knop voor de vierde verdieping, de hoogste verdieping zo bleek uit de knoppenrij op het bord in de lift, en liet me gewillig omhoog hijsen.

Bovengekomen stapte ik de gang in die me naar mijn kamer bracht. Ook hier een fraaie parketvloer. Geen visgraatmotief deze keer, maar brede, bleke grenen planken die een rustgevende warmte uitstraalden. Hoeveel mooier dan het kamerbreed tapijt dat je in de meeste hotels vindt; tapijt dat wel gemakkelijker is in het onderhoud, zorgt voor een betere geluidsdemping en mogelijk ook het slipgevaar vermindert, maar dat zoveel minder stijl en karakter uitstraalt dan een parketvloer en me bovendien altijd om de een of andere reden doet denken aan goedkope groezelige bordelen.

Kamers 407 tot 412 lagen aan de rechterkant van de gang. Mijn kamer lag helemaal op het einde, tegenover kamer 412. Veel last van de andere gasten zou ik waarschijnlijk niet hebben. Nog een meevaller! Ik liep door de gang, opende de kamerdeur en trad binnen in wat voor de komende twee nachten mijn veilige schuilplaats en mijn toevluchtsoord zou worden. M'n koffer zette ik op de grond neer, m'n boekentas met daarin wat aantekeningen en een paar boeken legde ik op het kleine tafeltje tegen de muur. Ik knoopte m'n schoenen los, schopte ze in een hoek van de kamer en liet me op het bed vallen. Terwijl ik naar het plafond keek slaakte ik een zucht van verlichting. Eindelijk een moment alleen. Hopelijk kon ik snel wat rust vinden. De irritante stem van Bourgeois – objectief gezien was die wellicht helemaal niet zo irritant, maar voor mij kreeg alles wat met Bourgeois te maken had spontaan een aura van aversie – echode nog door mijn hoofd. *Vade retro! Non draco sit mihi dux!* Zou er een Bijbel in het nachtkastje liggen? Ik richtte me op en opende de lade van het nachtkastje. Nee, ook al geen Bijbel! Wat een heerlijk hotel! Ik legde me terug neer op het bed. Hoe laat was het? Half zes. Over een half uur zou Margot klaar zijn met de repetitie. Dan zou ik